

overveieude Deel af Landet, hvor et saadant Tillæg til Sognefogedforretningerne ingenlunde vil gjøre disse uoverkommelige. Der vil i Almindelighed ikke med Hensyn til Brandvæsenet være Brug for en særegen Bestillingsmand, og der vil en saadan heller ikke kunne findes. Naturligvis vil jeg ikke sige, at det Helt vil staae og falde hermed, at man ikke nu skulde kunne finde denne Gne til foruden alle de andre Bestillingsmand; men vist er det, at der er en saadan Hærskare af offentlige Bestillinger, der skulde beklædes gratis ved Ombud, at de, der kjende Forholdene, maae finde det sær betænkeligt at forøge disses Antal. Endnu har det ærede Medlem gjort gjældende, at det foreslaaede Vederlag, der kunde stige til 20 Rd. — Maximum af Sognefogedernes Løn er nemlig 100 Rd. — er utilskræffelig. Hvis der skulde vise sig den mindste Stemning herfor i Thinget, skal jeg med den største Beredvillighed give ogsaa min Stemme til at sætte et høiere Procentantal. I to Ting er den ærede Rigsdagsgmand enig med Udvalget, nemlig at Sognefogderne maae have et Vederlag for det Tillæg, de faae i deres Arbejde; og at dette Vederlag kan fastsættes efter Procent af den Sognefogedernes indrømmede Løn. De Omstændigheder, der indvirke paa at gjøre Forretningerne byrdefulde, ere de samme. Hvor høit man bør gaae i denne Henseende, er en Skjønssag, og det skulde være mig meget hjært, hvis der i denne Henseende maatte fremkomme flere Ytringer; men paa den anden Side kan jeg ikke indrømme, at en Løn af f. Ex. indtil 20 pCt. er æqvæl ingen. Det kan atter maafee være rigtig i den umiddelbare Nærhed af Kjøbenhavn; men jeg tør indsestaae for, at i Sylland vil der være ikke saa Sognefogder, der ville betragte det som et ganske passende Vederlag for det Tillæg i deres Forretninger, som de ved denne Lov faae, hvilke jo ere i Analogie med dem, de have. At føre Commandoen ved selve Iidebrandene vil ikke af Nogen blive betragtet som en egentlig Byrde — han skal alligevel være tilstede og det vil jo altid være behageligere at være tilstede, som den, der fører Commandoen og har Noget at sige, end som blot Dienvidue; det er temmelig indlysende, og, Gud see Lov, høre disse Til-

sælbe desuden ikke til dem, der møde dagligt. Derimod indrømmer jeg, at Brandsynet er en Byrde; men for det Første er Sognefogden — den ærede Rigsdagsgmand bemærkede selv, at han skal være orienteret — den, der har størst Præsuntion for at være orienteret i sit Sogn, og Brandsynet vil give ham yderligere Anledning til at blive det. Det kan dernæst let forbindes med andre Ting, som han dog har at gjøre. Han skal jo navnlig i Foraaret indfinde sig paa forskjellige Steder i sit District, og forsaavidt vil det altsaa være lettere for ham at udføre dette Tillsyn end for enhver Anden. Men den ærede Rigsdagsgmand sagde derhos, at han skulde være anerkjendt, og det er Hovedgrunden, hvorfor det efter min Mening ikke gaaer an at lade Brandfogderne foretage dette meget vigtige Tillsyn. Jeg troer, at det altid kun vil være en Undtagelse, at de ere i Besiddelse af den Autoritet og Anerkjendelse, som dertil er nødvendig, og af den Conduite, som Ingen mere end jeg ønsker maae blive knyttet til Udførelsen af et Hverv, hvorved man ganske vist let kan komme i Conflict med forskellige Personer. Jeg troer altsaa, at Udvalget har rammet det Rette ved at fastsætte som det Ordinaire, at Forretningerne skulde udføres — ikke af Brandfogderne, hvem de ikke bør betroes, da Erfaringens Vidnesbyrd godtgjør, at det hidtilværende Tillsyn har været saagodt som betydningeløst, ikke af Brandinspecturerne, da disses Bestilling er en ny Bestilling, til hvis Indførelse der i Almindelighed ikke er Anledning, men — af Sognefogderne, som ere de meest orienterede og anerkjendte Mænd, og med hvis øvrige Forretninger disse meest stemme overeens, og ved Siden deraf at have forbeholdt, at hvor dette ikke gaaer an, faaer man en særlig Sognefoged ad hoc under Navn af Brandinspecteur, som man saa rimeligvis maa lønne. Hvad nu Brandfogderne angaaer, saa er der her et lille, ikke meget vigtigt Spørgsmaal, om deres Bestilling skal være 3 eller 5 Aar. Jeg skal kun bemærke, at 5 Aar er den sædvanlige Tid for de Ombud, der ere indførte i den senere Tid, og derhos gjøre opmærksom paa, at, naar man finder det rigtig, som jeg troer man vil finde det, at Udvalget har lagt Bægt paa, at man